

HỒI 641

Hậu Thối Vô Lộ

Mặt trời đã đi quá đỉnh đầu, Lạc Dương huy hoàng cuối cùng đã xuất hiện ở phía bắc trước mặt.

Khấu Trọng hạ lệnh cho đội vận lương tạm thời nghỉ ngơi, cùng Dương Công Khanh, Từ Tử Lăng, Bạt Phong Hàn ba người đứng ở trên cao quan sát tình huống bên ngoài Lạc Dương thành.

Dòng Y Thủy chảy qua mé trái của bọn họ, rồi ngoằn ngoèo chảy đến hào nước trước thành rồi chảy thẳng vào thành nội, chảy về phía ba cửa Hậu Tái, Định Đỉnh và Trường Hạ ở phía nam. Ở ngọn đồi bên ngoài thành khoảng một dặm, Đường quân đã dựng lên một tòa mộc trại, xem ra mới dựng cách đây không lâu, quy mô không lớn lắm, chỉ có thể chứa được mấy trăm người, khó mà uy hiếp được bọn họ. Chỉ có điều muốn công phá mộc trại phòng thủ kiên cố này cũng không dễ dàng gì, nếu rủi có Đường quân đến viện thủ, nói không chừng sẽ bị đánh úp bất ngờ, do đó ai nấy đều phải bó tay chẳng biết làm sao trước hình thế của đối phương.

Khấu Trọng than: "Nếu theo kế hoạch ban đầu, Lăng thiếu gia sẽ thống lĩnh Phi Vân kỵ quay lại Trần Lưu đưa chuyển lương thực thứ hai đến đây, hiện tại chuyện này coi như làm không được rồi."

Từ Tử Lăng gật đầu đồng ý, một là Vô Danh bị tám con thốc ung khắc chế, khó mà tiếp tục phát huy công dụng, hai là vấn đề nội gián. Vận lương đội hành động chậm chạp bất tiện, nếu bại lộ hành tung, vận lương đến Lạc Dương chẳng khác nào đi tự sát.

Bạt Phong Hàn ngạc nhiên hỏi: "Tử Lăng không theo bọn ta đến Lạc Dương sao?"

Khấu Trọng đáp: "Lăng thiếu gia quay về Lương Đô chủ trì đại cục. Ôi, vấn đề cung ứng lương thực đúng là làm cho người ta đau đầu, theo lời đồn đãi, tuy có rất đông người trốn khỏi Lạc Dương, nhưng ở trong thành vẫn còn hơn mười lăm vạn quân dân, số lương thảo của chúng ta chỉ đủ dùng giải lắm là trong nửa tháng mà thôi."

Bạt Phong Hàn không nhịn được phá lên cười sằng sặc: “Người tính toán gì mà kỳ vậy, năm trăm cỗ xe lương thảo, mỗi cỗ xe có hai con la kéo, tổng cộng có hơn một ngàn con, mỗi ngày giết một trăm con, cũng đủ ăn trong mười ngày rồi. Giết la xong rồi giết ngựa, cũng có thể miễn cưỡng kéo dài được một tháng. Huống gì ở Lạc Dương vẫn còn lương thực dư thừa, có thể duy trì được một tháng rưỡi, đã đủ thời gian để Đậu Kiến Đức đến giải vây rồi.”

Từ Tử Lăng nghe vậy lông tóc dựng đứng lên, nhìn sang Khấu Trọng không nói được gì. Khấu Trọng phẩy tay nói: “Vì sao ta chưa từng nghĩ đến chuyện ăn thịt la? Ôi, mấy con la các người thật đáng thương, các người khổ cực vất vả vận lương cho ta, ta lại còn xẻ thịt các người để ăn nữa.”

Bạt Phong Hàn lắc đầu cười khổ nói: “Do vậy người Đột Quyết bọn ta thường nói người Hán các người chỉ có lòng nhân từ của đàn bà, không đủ tàn độc. Chiến tranh là như vậy, vì thắng lợi không có gì không thể hy sinh được.”

Quay sang Từ Tử Lăng nói: “Tử Lăng, theo bọn ta đến Lạc Dương đi! Sau khi lo cho Lạc Dương ổn định rồi, bọn ta có thể cùng nhau phá vỡ trùng vây đến cầu viện Đậu Kiến Đức. Ba huynh đệ bọn ta kề vai tác chiến, cùng chung sinh tử, đúng là chuyện thống khoái biết chừng nào. Trong chiến tranh chỉ có địch và ta, tình bằng hữu chẳng có giá trị gì. Lý Thế Dân không phải đại biểu cho chính hần mà là đại biểu cho Lý phiệt, hần đi giành thiên hạ cho Lý Uyên và Lý Kiến Thành, Lý Uyên, Lý Kiến Thành với người chẳng có chút giao tình nào, trừ phi người muốn bọn chúng thống nhất Trung thổ, nếu không thì phải lập tức hạ quyết tâm, lập thế đánh bại bọn chúng. Ta chẳng phải là kẻ khéo ăn nói, đó chỉ là lời nói từ trong lòng nói ra thôi.”

Khấu Trọng lẳng lẳng không nói gì.

Từ Tử Lăng ngẩng nhìn đô thành vĩ đại lấp lánh dưới ánh dương quang, trong lòng từng đợt từng đợt sóng dâng lên, quyết định bây giờ sẽ hoàn toàn đưa mệnh vận của gã sang hướng mới, gã nên chọn thế nào mới đúng?

Dương Công Khanh gật đầu nói: “Phong Hàn nói hoàn toàn là sự thật, nội bộ của Lý phiệt đã bị Ma môn gặm nhấm, Lý Thế Dân chỉ là công cụ tác chiến mà thôi, chứ chẳng còn năng lực tự chủ nào nữa.”

Khấu Trọng cuối cùng cũng cười khổ nhả mặt nói: “Tất cả đều do Tử Lăng quyết định! Ta đương nhiên là rất cần người, nhưng nếu người chọn rời khỏi đây, trong lòng ta chỉ có vui vẻ, chứ tuyệt không oán hận.”

Từ Tử Lăng đột nhiên nhớ Sư Phi Huyền một cách da diết, nếu có nàng ở bên, gã nhất định quỳ xuống trước mặt, cầu nàng đưa ra chỉ dẫn. Hít sâu một hơi, Từ Tử Lăng bình tĩnh nói: "Thời gian không còn nhiều, chúng ta lập tức khởi hành, phải nhập thành trước khi mặt trời lặn."

Cưỡi trên lưng Vạn Lý Ban, ngựa đi một bước thì gã cảm thấy mình lại bị cuốn thêm vào vòng xoáy chiến tranh từ bắc chí nam, liên hệ đến cả đại bộ phận các dị tộc bên ngoài biên tái. Càng rời xa nơi Thạch Thanh Tuyền ẩn cư lánh đời, gã cuối cùng chẳng còn đường thoát cho đến khi sức tàn lực kiệt! Trừ phi phe Khấu Trọng giành được thắng lợi chung cuộc, thì gã mới có cơ hội thoát thân.

Nghĩ đến chuyện này làm gã cảm thấy mệt mỏi kiệt sức, bởi vì rõ ràng bản thân chẳng có cách nào đứng ngoài cuộc, hỏi gã làm sao mà có thể khoanh tay ngồi nhìn bằng hữu thân thiết của mình chẳng màng tính mạng đấu tranh cho lý tưởng, mưu cầu hạnh phúc cho vạn dân được chứ? Cho dù gã trăm vạn lần không muốn, nhưng cuối cùng cũng hạ quyết tâm, chọn con đường ủng hộ Khấu Trọng, vĩnh viễn không thể quay đầu lại.

Dương gia quân lập thành trận thế, phía tây giáp với doanh trại của địch thì phòng vệ cẩn mật, đề phòng địch nhân trong doanh trại tập kích. Phi Vân chiến sĩ phụ trách điều khiển xe la, thẳng đường đến Lạc Dương, Vương Huyền Thứ cùng Thân Vệ đoạn hậu. Đúng như dự đoán, Đường binh trong doanh trại tuy có tập trung lại nhưng lấy phòng thủ là chính, không dám xuất chiến.

Phía trên tường thành tiếng chuông vang dội, cầu treo hạ xuống bắc ngang qua chiến hào, Vương Thế Sung, Vương Huyền Ứng và Đại tướng quân Bạt Dã Cương lãnh xuất hai ngàn Trịnh binh ra nghênh tiếp. Khấu Trọng, Từ Tử Lăng, Bạt Phong Hàn, Dương Công Khanh, Vương Huyền Thứ năm người cưỡi ngựa theo đội vận lương tiến lên phía trước.

Hai bên gặp gỡ, quân đội bên Vương Thế Sung không nén được cất tiếng hoan hô vang động, có kẻ thấy viên quân và lương thảo đã đến mừng đến rơi cả nước mắt, khắp nơi trong thành Lạc Dương, chiến sĩ Trịnh quốc từ kẻ canh thành đến người gác cửa đều hòa giọng tung hô, nồng nhiệt đến động lòng người, chẳng khác nào như đại hạn gặp mưa rào, tuyết xù phùng sinh.

Vương Thế Sung chào đón Khấu Trọng, ngồi trên lưng ngựa choàng qua ôm chặt lấy gã, hai mắt rung rung nói: "Thiếu soái tình sâu nghĩa nặng, không kể đến hiềm khích cũ, Vương Thế Sung vô cùng cảm kích, đại ân đại đức này vĩnh viễn không bao giờ quên."

Khấu Trọng cứng đờ người khi bị hấn ôm, biết rõ giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời, tính cách của con người như thế nào thì vẫn cứ như thế ấy, mặc dù trong tình huống đặc thù có thể thay đổi hoàn toàn thái độ bên ngoài, nhưng bản chất vẫn không hề thay đổi.

Khấu Trọng nhẹ nhàng tránh khỏi cái ôm của hấn, nghiêm mặt nói: "Ta lần này cùng Dương công quay về Lạc Dương, chẳng có điều kiện gì, cũng chẳng có yêu cầu gì. Chỉ hy vọng mọi người có thể chân thành hợp tác, đẩy lui Đường quân, hy vọng Thánh thượng hiểu rõ điều này."

Đội xe lương lịch kịch tiến lại gần, giữa đám đông Trịnh quân vây chặt từ từ đi vào cổng.

Từ Tử Lăng đứng cạnh Khấu Trọng trong lòng cảm thấy rất kích động, thực sự cảm nhận được chiến tranh thật đáng sợ và tàn khốc, điều này có thể nhìn thấy rõ ràng trên nét mặt khắc khổ của Trịnh quân.

Vương Thế Sung than: "Ta đã sai lại còn sai thêm, vốn không còn mặt mũi nào gặp lại Thiệu soái, hiện nay chỉ cầu có được một góc yên ổn là đã đầy đủ lắm rồi."

Khấu Trọng nói: "Bọn ta định sau khi ổn định tình hình ở Lạc Dương, lập tức đi gặp Đâu Kiển Đức thuyết phục y phái binh đến viện trợ, hy vọng có thể hoàn toàn giải vây được cho Lạc Dương, Thánh thượng có ý kiến gì về việc này không?"

Vương Thế Sung nghiêm mặt đáp: "Chỉ cần là ý của Thiệu soái, Vương Thế Sung ta sẽ đồng ý tất cả."

Khấu Trọng hoan hỉ nói: "Vậy là quá tốt rồi, Bọn ta vào thành sẽ lập tức đem phân nửa số lương thực vật dụng chia cho dân chúng, trước tiên làm an lòng dân, sau đó sẽ xem xét chiến lược công thành của Lý Thế Dân giỏi hơn hay là chiến lược thủ thành của liên quân bọn ta lợi hại hơn?"

Vương Thế Sung hơi giật mình, rồi gật đầu đáp ứng. Hai bên vừa nói chuyện vừa từ từ tiến vào thành, bọn Từ Tử Lăng mấy người theo sát phía sau.

{bản gốc bị thiếu}

Vương Huyền Ứng tựa hồ chẳng có chút nào hấn học với Từ Tử Lăng, nhưng đó chẳng qua là tình thế bắt buộc phải hợp tác vui vẻ với bọn họ mà thôi.

Bạt Phong Hàn thần tình lãnh đạm, tựa như chẳng có chuyện gì trên thế gian có thể làm cho gã động tâm.

Khấu Trọng ở phía trước hạ giọng hỏi Vương Thế Sung: “Hiện tại tình hình thế nào rồi?”

Vương Thế Sung hừ lạnh một tiếng rồi đáp: “Lý Thế Dân dùng đại quân uy hiếp chính là chuyện rành rành trước mắt...”

{bản gốc bị thiếu}

Tiếng tù và vang lên, Dương gia quân do Ma Thường chỉ huy bắt đầu từ từ lui vào cổng thành, nhiệm vụ vận lương cuối cùng cũng đã đại công cáo thành.

Khấu Trọng nghĩ ra chuyện vừa vào thành lập tức phát lương thảo chính là thủ đoạn khích lệ lòng dân rất hữu hiệu, lập tức giúp tòa thành âm thầm mất tinh thần nhanh chóng hồi phục sinh cơ. Khấu Trọng lại sai người loan tin, nói là Đâu quân chẳng bao lâu nữa sẽ vượt sông đến giải nguy cho Lạc Dương, khiến cho quân dân trong thành sĩ khí lên cao.

Mấy người Khấu Trọng cùng bọn vương thân quốc thích và tướng lĩnh phe Vương Thế Sung lập tức tiến hành hội nghị quân sự, vận lương quân một mỗi rã rồi đã được bố trí vào mấy nhà dân bỏ trống để nghỉ ngơi, để còn đủ sức ứng phó với cuộc chiến công - phòng cực kỳ quy mô sắp tới.

Lạc Dương là một trong ba đại đô thành của cự Tuyền, là thành trì kiên cố nhất sau Trường An và Giang Đô. Với năng lực của Lý Tử Thông, vẫn phải dựa vào Giang Hoài quân tinh nhuệ của Thiên hạ bá chủ Đỗ Phục Uy ở Giang Đô, cùng với Giang Nam thủy sư của Trầm Pháp Hưng mới có thể uy hiếp được Lạc Dương.

Thực ra sức phòng ngự của Lạc Dương còn hơn xa Trường An và Giang Đô, ngoại trừ sông núi bốn bề là hệ thống phòng vệ thiên nhiên, bên ngoài có tường cao yểm hộ, bề rộng của tường dài tới tám trượng, đủ chỗ cho hơn mười kỵ sĩ phóng dàn hàng ngang, thành lâu hùng vĩ, bốn mặt có mười hai cửa, cửa này có thể hỗ trợ tiếp ứng cửa kia, cửa nào cũng là lối vào quan trọng.

Uy hiếp lớn nhất cho Đường quân đang công thành chính là Đại phi thạch và Bát cung nổ tiễn cơ do Sa Thiên Nam chế tạo riêng cho Lạc Dương. Đại phi thạch có thể bắn đá nặng tới năm mươi cân ra xa đến hơn hai trăm bước. Bát cung nổ tiễn cơ mũi tên còn lớn hơn cây búa lớn, có thể công kích địch nhân trong vòng hơn năm trăm bước. Hai công cụ này đều hết sức cơ động, chuyển động linh hoạt, đều là công cụ thủ thành siêu cấp, có thể cấp tốc điều động lên tường thành.

Một trăm hai mươi cỗ Đại phi thạch, một trăm năm mươi Bát cung nổ tiền cơ, bảo vệ Lạc Dương như tường đồng vách sắt, do đó tuy mọi người ai cũng đói ăn, thế mà kẻ chỉ huy công thành oai chấn thiên hạ như Lý Thế Dân liên tục công thành bốn phía hơn mười ngày đêm liên tục vẫn chưa chế phục được.

Binh lực Đường quân bên ngoài thành không ngừng tăng thêm, Lý Nguyên Cát là phó soái của Lý Thế Dân do Lý Uyên phái từ Trường An đến, mang thêm năm vạn quân dũng mãnh, Lý Thế Tích cũng từ Hồ Lao dời xuống Lạc Dương, bây giờ đại bản doanh của Lý Thế Dân ở phía đông bắc Lạc Dương thành. Thành cung chứa hơn mười hai vạn đại quân, nếu tính luôn Đường quân trấn giữ các trấn lân cận, lần này có hơn hai mươi vạn Đường quân đông chinh, có thể thấy Lý Uyên dồn hết toàn lực, quyết phải thắng bằng được trận này.

Trong tình huống bình thường, Lạc Dương là tòa thành kiên cố chẳng có cách nào công phá được, do đó sách lược Lý Thế Dân sử dụng là hoàn toàn chính xác, trước tiên cô lập Lạc Dương, chặn đường vận lương, làm cho quân dân trong thành hết sạch lương thực, lúc ấy thì không cần đánh cũng thắng trận.

Khấu Trọng có thể thành công vận lương thảo chuyển này đến Lạc Dương, bên cạnh yếu tố may mắn, còn nhờ vào tin tức kịp thời của Bạt Phong Hàn, cùng với phương tiện cầu treo mà Dương Công Khanh bỏ dỡ, phối hợp với nhau mới thành công được vậy. Nhưng đây cũng là lần cung ứng lương thực cuối cùng cho Lạc Dương. Cho dù bọn Khấu Trọng có thể phá vây quay lại Trần Lưu cũng không có cách nào vận chuyển thêm lương thực tới nữa.

Hiện tại cứu tinh duy nhất của Lạc Dương chính là Đậu Kiến Đức, chỉ cần y đoạt được Hồ Lao, mở ra khoảng trống ở phía đông, thì có thể có cơ hội đẩy lùi Lý Thế Dân.

Sau khi viện quân của Khấu Trọng đến nơi, Lý Thế Dân tạm hoãn công thành, chỉnh đốn lại quân mã.

Khấu Trọng là kẻ chẳng ai dám coi thường, một khi gã cùng Vương Thế Sung liên thủ, Đường quân nói không chừng có thể bị đánh bại, sách lược của Lý Thế Dân lúc nào cũng lấy cẩn thận và trầm ổn làm đầu.

Bọn Khấu Trọng vào thành rồi, Đường quân bắt đầu dựng trướng lữ chung quanh, phong tỏa toàn diện Lạc Dương thành, công thủ đều đủ, tuy sức công phá không mãnh liệt như trước, nhưng áp lực lại còn nặng nề hơn rất nhiều.

Trong hội nghị, chư tướng thuộc hạ của Vương Thế Sung chức trách vẫn như trước không có thay đổi gì nhiều, chỉ có hai cửa Thượng Đông và An Hỉ của Thanh Thành cung gần

với bộ Tổng chỉ huy của Đường quân nhất là giao cho Dương Công Khanh chủ trì, bằng vào Dương gia quân kinh nghiệm phong phú cùng với Phi Vân kỵ do chính Khấu Trọng một tay huấn luyện nên để ứng phó với chủ lực công kích của Lý Thế Dân, các tướng sĩ trước giờ thủ hộ hai cửa này thì được điều bớt sang phòng thủ những cửa thành khác.

Tổng số quân dân trong thành ước chừng mười tám vạn người, quân chính quy khoảng trên dưới ba vạn hai ngàn người, thêm vào viện binh của Thiều Soái quân, binh lực vẫn chưa đến bốn vạn.

Khấu Trọng sau khi nắm rõ hình thế, nhanh chóng đưa ra quyết định: nhân lúc vòng vây của Lý Thế Dân chưa hoàn thành, nửa đêm sẽ lên rời khỏi Lạc Dương đi cầu viện Đâu Kiển Đức.

Vương Thế Sung còn nói gì được nữa? Hắn chỉ biết nói mấy lời cảm tạ, khẳng định lần nữa thành ý hợp tác với Thiều Soái quân và Đâu quân, mọi chuyện đều y theo lời của Khấu Trọng.

Cuối cùng Khấu Trọng kết luận: "Mỗi ngày thì lương thực, vật phẩm và thuốc men của chúng ta lại bớt đi một phần, xem tình huống trước mắt, lương thực trong thành tối đa chỉ có thể chi trì khoảng nửa tháng đến thượng tuần tháng mười. Chẳng còn cách nào để bổ sung thêm, do đó hy vọng duy nhất trước mắt là Đâu quân sẽ đến giúp, chỉ cần bọn họ tấn công Hồ Lao, đả thông phía đông, vòng vây Lạc Dương sẽ tự giải khai. Bọn ta đêm nay lập tức lên đường đi gặp Đâu Kiển Đức, trong thời gian này các người nhất định phải tử thủ Lạc Dương, đợi bọn ta đem tin tức tốt lành về."

Sau hội nghị, Khấu Trọng cự tuyệt đề nghị tổ chức tiệc tiễn hành trong cung của Vương Thế Sung, cùng Từ Tử Lăng và Bạt Phong Hàn quay về ngôi nhà nhỏ đã sống trước đây ở Trạch Thiện phường phía nam thành, tranh thủ thời gian còn lại để nghỉ ngơi.

Tòa trạch viện này vốn thuộc sở hữu của Vương Thế Sung, nhưng bọn họ mỗi lần đến Lạc Dương đều đến đây ở, không khỏi có cảm tình đặc biệt, vừa bước vào đã có cảm giác như về đến nhà, cũng giống như Đa Tình Oa ở Trường An của Hầu Hi Bạch.

Ba con ngựa yêu quý cùng với chim ưng Vô Danh đã giao cho Phi Vân kỵ quản lý. Lần này đến gặp Đâu Kiển Đức chẳng phải là chuyện dễ dàng gì, cũng là cơ hội tốt để Lý Thế Dân tấn công bọn gã, do đó không muốn cho đám súc vật yêu quý này lâm vào hiểm cảnh.

Ba người lần lượt về phòng riêng nghỉ ngơi.

Từ Tử Lăng gác bỏ mọi chuyện, nhắm mắt tĩnh tọa, chân khí trong cơ thể vận hành chưa đến hai canh giờ thì chẳng những bao nhiêu mệt mỏi hết sạch, mà còn đạt tới cảnh giới cao hơn, công lực tinh thuần hơn hẳn, trong lòng không khỏi lấy làm kỳ lạ.

Tiếng bước chân của Khấu Trọng vang lên trước cửa.

Khấu Trọng đẩy cửa tiến vào, vừa vươn vai vừa đi tới bên giường, ngồi xuống cười nói: "Lão Bạt đã đi xuống chuồng ngựa ở đằng sau nhà, ta xem tên tiểu tử này trong lòng đang bận khoản chuyện gì đó, chỉ là không muốn nói cho bọn ta biết mà thôi!"

Từ Tử Lăng nói: "Đã đến lúc phải lên đường rồi."

Khấu Trọng nói: "Nói mấy câu chuyện trước đã. Ôi, đúng là làm khó cho ngươi, khiến ta trong lòng áy náy không yên, cũng là do ta không tốt, tranh thiên hạ con mẹ nó làm cái gì? Hiện thời đã thành thế cưỡi hổ, chỉ còn nước cắn răng đi đến cùng mà thôi."

Từ Tử Lăng nói: "Chúng ta là huynh đệ, còn nói mấy lời đó làm gì? Chỉ là ta có vài lời gan ruột, không nói không được."

Khấu Trọng nghiêm mặt nói: "Ta đang nghe đây."

Từ Tử Lăng nói: "Chuyện tương lai thế nào chẳng ai biết được. Ta chỉ hy vọng ngươi làm chuyện gì cũng vì hạnh phúc của lão bá tánh trong thiên hạ, đừng như đám người có dã tâm kia, cuối cùng cũng chỉ để ý tới lợi ích của bản thân, bị quyền lực và danh vị làm cho mờ mắt."

Khấu Trọng gật đầu đáp: "Lời này Khấu Trọng ta sẽ luôn luôn ghi nhớ trong lòng, không giây phút nào dám quên."

Từ Tử Lăng yên lặng hồi lâu.

Khấu Trọng nói: "Lăng thiếu gia nghĩ giùm ta xem, đầu lĩnh trong Thiếu Soái quân của ta có rất nhiều, ai là kẻ có thể bán rẻ ta?"

Từ Tử Lăng chau mày nói: "Số người biết bọn ta vận lương đến Lạc Dương không ít, bọn ta cũng khó mà dò xét xem ai là nội gián."

Khấu Trọng nói: "Chỉ có nhân vật cấp Thập trấn đại tướng hay Lục bộ đốc giám, hay là tướng lĩnh cao cấp cỡ Trần Gia Phong, Tạ Giác, Cao Chí Minh mới biết rõ chuyện vận lương, do đó cũng không khó suy đoán lắm đâu."

Từ Tử Lăng trầm lặng chẳng nói gì.

Khấu Trọng suy nghĩ rồi nói: “Ngày đó bọn ta bí mật tấn công Chung Ly, suýt chút nữa đã mắc bẫy của địch nhân, ta đã hoài nghi là có nội gián, nhưng lại nghĩ là Tích Lương và Tiểu Dung bán rẻ, sau đó mới biết là hiểu lầm. Tên tiểu tử Hương Ngọc Sơn tuy có chút khôn khéo, nhưng chẳng thể nào đạt tới cảnh giới đoán việc như thần, do đó nhất định lúc đó trong quân bọn ta đã có nội gián truyền tin tức ra bên ngoài. Ôi, kẻ này là người nào đây?”

Từ Tử Lăng nói: “Tuyệt không thể là Dương công và Ma Thường, do đó có thể loại bọn họ ra khỏi danh sách tình nghi. Chí thúc, Mưu lão, Chiêm Đạo, Phụng Nghĩa và Tiểu Kiệt cùng bọn ta tình thâm nghĩa trọng, từng trải qua bao hoạn nạn, cũng không thể nào là nội gián. Tuyên Vĩnh cùng hai đại tướng thủ hạ Cao Chí Minh, Chiêm công vốn dưới quyền Trác Nhượng, chỉ xem bọn họ đối với Đại tiểu thư trung thành cẩn cẩn, thì cũng biết là không phải loại người này. Chỉ còn lại Hư Hành Chi, Nhậm Mi Mi, Lạc Kỳ Phi, Trần Trường Lâm, Bạch Văn Nguyên, Tiều Hồng Tiến, Trần Gia Phong và Tà Giác. Trong lòng người hoài nghi ai?”

Khấu Trọng đáp: “Ta vốn chẳng muốn nghi ngờ bất kỳ ai trong số họ, bọn ta cùng Hư Hành Chi tuy bình thủy tương phùng, nhưng cũng cảm thấy y là bậc trí giả nuôi chí giúp đời, không thể làm ra chuyện vô sỉ như vậy. Trương Lâm huynh là người quân tử, hoài nghi huynh ấy ta cũng cảm thấy thật xấu hổ. Mạng Bạch Văn Nguyên là do bọn ta cứu, theo lý không thể lấy oán báo ân. Tiều Hồng Tiến đã cùng ta mạo hiểm sinh tử, lại là người chính trực, ta không thể nghi ngờ y là nội gián. Nhưng đối với Nhậm Mi Mi, Trần Gia Phong và Tà Giác thì ta lại không có lòng tin như vậy, bọn họ vốn là người của Bành Lương bang, thanh danh của Bành Lương bang trước giờ cũng chẳng tốt đẹp gì, lại có quan hệ nhặng nhịt với Ba Lăng bang. Ôi, chuyện này đúng là làm người ta nhức hết cả đầu.”

Bạt Phong Hàn xuất hiện trước cửa, nói: “Các huynh đệ, đã đến lúc tu hành rồi!”

- o O o -